

Rolnummer 940
Arrest nr. 28/96 van 30 april 1996

A R R E S T

In zake : de vordering tot schorsing van artikel 57bis, vierde lid, van de Huisvestingscode, zoals vervangen door artikel 45 van het decreet van de Vlaamse Raad van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996, ingesteld door E. Wilms en D. Thijs.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters L. De Grève en M. Melchior, en de rechters L.P. Suetens, H. Boel, P. Martens, J. Delruelle en R. Henneuse, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter L. De Grève,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de vordering*

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 4 maart 1996 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 5 maart 1996, hebben E. Wilms, wonende te 2220 Heist-op-den-Berg, Heistgoorstraat 10, en D. Thijs, wonende te 3530 Houthalen-Helchteren, Larestraat 16, een vordering tot schorsing ingesteld van artikel 57*bis*, vierde lid, van de Huisvestingscode, zoals vervangen door artikel 45 van het decreet van de Vlaamse Raad van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996 (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 30 december 1995).

Bij verzoekschrift van 1 maart 1996 vorderen de verzoekers eveneens de vernietiging van dezelfde bepaling.

II. *De rechtspleging*

Bij beschikking van 4 maart 1996 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Bij beschikking van 20 maart 1996 heeft het Hof de dag van de terechtzitting bepaald op 27 maart 1996.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de in artikel 76 van de organieke wet vermelde overheden evenals aan verzoekers en hun advocaat bij op 20 maart 1996 ter post aangetekende brieven.

Bij beschikking van 27 maart 1996 heeft de voorzitter in functie vastgesteld dat rechter L. François wettig verhinderd was en vervangen werd door rechter P. Martens als lid van de zetel.

Op de openbare terechtzitting van 27 maart 1996 :

- zijn verschenen :

. Mr. M. Vandeput en Mr. E. Govarts, advocaten bij de balie te Hasselt, voor verzoekers;

. Mr. M. Van Dievoet, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Vlaamse Regering;

- hebben de rechters-verslaggevers L.P. Suetens en R. Henneuse verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

III. *De bestreden bepaling*

Het beroep tot vernietiging en de vordering tot schorsing zijn gericht tegen artikel 45 van het decreet van de Vlaamse Raad van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996 (*Belgisch Staatsblad* van 30 december 1995).

Die bepaling luidt als volgt :

« Artikel 57bis, vierde lid, van de Huisvestingscode, ingevoegd bij het decreet van het Vlaamse Gewest van 30 november 1988 en vervangen bij het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 april 1990, wordt vervangen door wat volgt:

' De rentevermindering en de progressieve vermindering kan, binnen de perken van de budgettaire middelen, worden toegekend met betrekking tot leningen voor de bouw, de aankoop of de verbouwing van een woning, aangegaan na de stopzetting van het beroep van mijnwerker ingevolge de in het eerste lid bedoelde herstructurering of sluiting, voor zover de ontlener ofwel op 31 december 1986, ofwel gedurende ten minste drie maanden in de periode van 1 januari 1987 tot 30 juni 1989 mijnwerker was en de leningsakte wordt verleden voor 1 januari 1997. ' »

Ondanks het gebruik van het woord « vervangen », komt de bestreden bepaling in werkelijkheid erop neer dat in het voorheen bestaande artikel 57bis, vierde lid, van de Huisvestingscode de passus « binnen de perken van de budgettaire middelen » is toegevoegd.

IV. *In rechte*

- A -

Verzoekschrift

A.1. De verzoekers voeren aan dat ze door de bestreden bepaling rechtstreeks en ongunstig worden geraakt, nu de toevoeging van de passus « binnen de perken van de budgettaire middelen » tot gevolg heeft dat ze heden geen lening tegen verlaagde rentevoet meer kunnen verkrijgen, terwijl ze zonder de toevoeging van die passus de lening wel hadden verkregen, aangezien zij aan de voorwaarden van het voormalige artikel 57bis, vierde lid, van de Huisvestingscode voldeden.

Zij voegen hieraan toe :

« Verzoekers wensen zo spoedig mogelijk te bouwen en wel enkel en alleen via een lening tegen verlaagde rentevoet aangezien zij een andere lening niet kunnen bekostigen.

Vermits alle voorwaarden voor het bouwen, bouwvergunning, plannen en dergelijke vervuld zijn, wachten verzoekers enkel op het verkrijgen van de goedkope financiering. »

A.2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

De verzoekers verwijten de bestreden bepaling dat ze een onderscheid maakt tussen de gewezen mijnwerkers die een aanvraag tot mijnwerkerslening hebben ingediend vóór of na 1 januari 1996, datum van inwerkingtreding van de bestreden bepaling, doordat ze ertoe strekt de gewezen mijnwerkers die een aanvraag hebben ingediend na 1 januari 1996 uit te sluiten van hun recht op een lening tegen verlaagde rentevoet, terwijl de gewezen mijnwerkers die hun aanvraag indienden vóór die datum het voordeel van de rentevermindering hebben verkregen en blijven behouden.

A.2.2. In een eerste onderdeel van het middel betogen de verzoekers dat de bestreden bepaling een belangrijk onderscheid invoert in de Huisvestingscode, doordat ze afbreuk doet aan het uit artikel 57*bis* van die Code voortvloeiende subjectieve recht krachtens hetwelk gewezen mijnwerkers aanspraak kunnen maken op een lening tegen verlaagde rentevoet.

Dat onderscheid mist volgens de verzoekers elke pertinentie : het maakt het niet mogelijk «verschillende categorieën van (gewezen) mijnwerkers af te bakenen die zich, ten aanzien van de discriminatie met betrekking tot de al dan niet toekenning, in een verschillende situatie bevinden die de situatie kan rechtvaardigen of zelfs begrijpbaar maken ».

De uitsluiting van het verkrijgen van een lening wordt afhankelijk gesteld van een voorwaarde (aanvraag vóór 1 januari 1996) « die niet in kennelijk verband staat, en zelfs elk verband mist, met het doel van de uitsluiting, aangezien de (gewezen) mijnwerkers die vóór 1 januari 1996 een aanvraag hebben ingediend blijven genieten van de rentevermindering, ondanks dat de budgettaire limieten zijn overschreden ».

Het gemaakte onderscheid moet derhalve als discriminerend en bovendien als willekeurig worden beschouwd.

A.2.3. In een tweede onderdeel van het middel voeren de verzoekers aan dat er geen objectieve verantwoording voorhanden is voor de aanwending van het door de bestreden bepaling ingevoerde criterium van onderscheid en evenmin een dergelijke objectieve verantwoording of grondslag als motivering van de maatregel door de decreetgever wordt aangereikt, aangezien zowel uit de parlementaire voorbereiding voorafgaand aan de wetswijziging van 4 april 1990 als uit die wetswijziging zelf blijkt dat de bedoeling voorlag de leningen tegen verlaagde rentevoet te garanderen tot 31 december 1996. Bovendien zijn de aangewende middelen redelijkerwijze niet evenredig met het beoogde doel.

Het doel dat de decreetgever met de bestreden bepaling verklaarde na te streven, te weten « aanpassing aan de algemene regel dat toelagen en subsidies verleend worden binnen de begrotingskredieten » kan de bij het decreet geschapen discriminatie niet rechtvaardigen.

Er bestaat geen fundamenteel onderscheid tussen de categorie van gewezen mijnwerkers die een aanvraag hebben ingediend na 1 januari 1996 en de categorie gewezen mijnwerkers die deze aanvraag vóór die datum hebben ingediend dat het verschil in behandeling objectief kan verantwoorden.

De bestreden bepaling schendt derhalve de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

A.3. De verzoekers voeren aan dat de onmiddellijke toepassing van de bestreden norm hun een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent, zodat de bestreden bepaling dient te worden geschorst.

De verzoekers hebben slechts recht op een goedkope lening indien de leningsakte wordt verleden vóór 1 januari 1997. Die termijn is een absolute vervaltermijn.

In de hypothese dat de procedure voor het Arbitragehof haar normale verloop zal volgen, betekent dit, in geval van vernietiging van de bestreden bepaling, dat de verzoekers hoe dan ook geen recht meer zullen hebben op een goedkope lening, aangezien de termijn voor het verlijden van de leningsakte verstreken zal zijn. Zelfs indien de bestreden bepaling zou worden vernietigd vóór 1 januari 1997, zal het voor de verzoekers niet meer mogelijk zijn alle formaliteiten voor een lening te vervullen vóór 1 januari 1997.

Het voordeel van de rentevermindering is verleend uit sociale overwegingen en kan niet als louter pecuniair worden beschouwd.

In geval van vernietiging van de bestreden bepaling door het Hof zal er geen verplichting tot verlenging van de termijn voor het verlijden van de leningsakte kunnen worden opgelegd.

Het nadeel dat door de verzoekers wordt geleden zal dus niet meer volledig kunnen worden hersteld in geval van vernietiging. Enkel een schorsing, in afwachting van een definitieve vernietiging, stelt de verzoekers nog in de mogelijkheid binnen de vastgestelde termijnen een lening tegen verlaagde rentevoet te verkrijgen.

- B -

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

B.1. De verzoekers zijn gewezen mijnwerkers die binnen de toepassingsfeer van de bestreden bepaling vallen; zij tonen aan dat zij een aanvraag tot het verkrijgen van rentevermindering hebben ingediend.

Uit het beperkte onderzoek van de ontvankelijkheid van het beroep tot vernietiging waartoe het Hof in het kader van de vordering tot schorsing is kunnen overgaan, blijkt niet dat het beroep tot vernietiging - en dus de vordering tot schorsing - onontvankelijk moet worden geacht.

Ten aanzien van de vordering tot schorsing

B.2. Naar luid van artikel 20, 1°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof dient aan twee grondvoorwaarden te zijn voldaan opdat tot schorsing kan worden besloten :

- de middelen die worden aangevoerd moeten ernstig zijn;
- de onmiddellijke uitvoering van de bestreden maatregel moet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen berokkenen.

Ter beoordeling van de tweede voormelde voorwaarde vereist artikel 22 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 dat de vordering « een uiteenzetting van de feiten waaruit moet blijken dat de onmiddellijke toepassing van de bestreden norm een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen » zou bevatten; het is dus een bewijsvoering ten blijke van het risico van een nadeel en de ernst ervan, die is vereist.

Over het ernstige karakter van het aangevoerde middel

B.3.1. Het stelsel van leningen « tegen uitzonderlijk lage rentevoet » voor mijnwerkers is ingevoerd bij een besluitwet van 14 april 1945 en een Regentsbesluit van 13 december 1945 en nadien opgenomen in artikel 57 van het koninklijk besluit van 10 december 1970 houdende de Huisvestingscode, bekrachtigd bij de wet van 2 juli 1971.

Bij het decreet van het Vlaamse Gewest van 30 november 1988 is in de Huisvestingscode een artikel *57bis* ingevoegd, waarbij de rentevermindering en de progressieve vermindering voor de in artikel 57 bedoelde mijnwerkersleningen ook kunnen worden toegekend met betrekking tot leningen aangegaan na de stopzetting van het beroep van mijnwerker, wanneer die stopzetting het gevolg is van de herstructurering of de sluiting van de n.v. Kempense Steenkolenmijnen, voor zover de ontlener op 31 december 1986 mijnwerker was en de lening werd aangegaan vóór 1 juli 1989.

Bij het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 april 1990 is die regeling nog verruimd in die zin dat de bedoelde voordelige leningsvoorwaarden nog kunnen worden verkregen tot 31 december 1996, door degenen die tussen 1 januari 1987 en 30 juni 1989 gedurende ten minste drie maanden mijnwerker waren.

B.3.2. Vóór de wijziging van artikel *57bis* van de Huisvestingscode bij de bestreden bepaling, konden gewezen mijnwerkers aanspraak maken op rentevermindering en progressieve vermindering voor de bedoelde leningen, indien aan twee voorwaarden was voldaan :

1° de ontlener was mijnwerker ofwel op 31 december 1986, ofwel gedurende ten minste drie maanden in de periode van 1 januari 1987 tot 30 juni 1989;

2° de leningsakte wordt verleden vóór 1 januari 1997.

Volgens de memorie van toelichting van het decreet was, indien aan die voorwaarden was voldaan, de bevoegde overheid ertoe gehouden de aangevraagde vermindering toe te kennen : « Het stelsel der renteverminderingen, dat enkel voor mijnwerkers bestaat, moet inderdaad beschouwd worden als een verworven recht voor de betrokken werknemers » (*Gedr. St.*, Vlaamse Raad, 1989-1990, nr. 295-1, p. 2).

B.3.3. De bestreden bepaling voegt aan die voorwaarden een bijkomende voorwaarde toe : met ingang van 1 januari 1996 wordt het bedoelde rentevoordeel slechts toegekend « binnen de perken van de budgettaire middelen ».

In haar advies stelt de afdeling wetgeving van de Raad van State :

« Die toevoeging heeft tot gevolg dat de bedoelde regeling van de Huisvestingscode aan de betrokken mijnwerkers niet langer een subjectief recht, doch slechts een voorwaardelijk recht op de bedoelde vermindering toekent » (*Gedr. St.*, Vlaamse Raad, 1995-1996, nr. 147-1, p. 116).

B.3.4. De bestreden wijziging van artikel *57bis*, vierde lid, van de Huisvestingscode wordt in de parlementaire voorbereiding als volgt gemotiveerd :

« Deze tegemoetkoming wordt aangepast aan de algemene regel dat toelagen en subsidies verleend worden binnen de begrotingskredieten » (*Gedr. St.*, Vlaamse Raad, 1995-1996, nr. 147-1, p. 31).

Uit de door de Vlaamse Regering ter terechtzitting medegedeelde gegevens blijkt dat de administratie de financiële gevolgen van het decreet van 4 april 1990 zwaar had onderschat (in plaats van 1.500 bijkomende aanvragen, werden er in de periode 1990 tot 1994 niet minder dan 2.419 hoofdleningen en 2.468 bijkomende leningen tegen een lage intrest afgesloten). Bovendien blijkt dat de voorwaarden gesteld in het besluit van de Vlaamse Regering van 26 mei 1989 niet zijn nagekomen : de budgettaire meerkosten zijn niet ten laste van de enveloppe voor de Kempense Steenkolenmijnen gelegd, maar wel ten laste van de huisvestingsbegroting van het Vlaamse Gewest.

B.3.5. De bestreden bepaling heeft tot gevolg dat een onderscheid tussen twee categorieën van gewezen mijnwerkers ontstaat.

De eerste categorie, waarvan de aanvraag behandeld werd op grond van de vroegere regeling, had een recht op rentevermindering indien aan de objectief vaststelbare voorwaarden van het vroegere artikel *57bis* was voldaan. Ze behoudt dat recht ook voor de toekomst.

Voor de tweede categorie van mijnwerkers, namelijk diegenen die een aanvraag tot rentevermindering indienen na 1 januari 1996, geldt een bijkomende voorwaarde, doordat het voordeel van de rentevermindering voortaan nog slechts wordt toegekend binnen de perken van de

begroting.

Nu de bevoegde minister zelf heeft meegedeeld dat de begroting voor 1996 reeds is overschreden en de toekenning van de rentevermindering beperkt is in de tijd doordat ze slechts geldt voor leningen waarvan de akte verleden is vóór 1 januari 1997, heeft dit tot noodzakelijk gevolg, hoewel de bestreden bepaling dit niet uitdrukkelijk stelt, dat de tweede categorie het risico loopt van het voordeel van de rentevermindering definitief verstoken te blijven.

B.3.6. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.3.7. Uiteraard staat het de overheid vrij haar beleid te wijzigen en kan een budgettaire besparingsdoelstelling wettig worden nagestreefd. Bovendien hoeft de overheid bij een beleidswijziging in beginsel niet in een overgangsregeling te voorzien.

Daartegenover staat ten deze dat de bestreden bepaling een onderscheid maakt binnen een groep van gewezen mijnwerkers aan wie dezelfde sociale voordelen werden toegekend, daarin begrepen het recht op rentevermindering bij de aanvraag van een lening.

Daarenboven stelt het decreet van 4 april 1990 dat het stelsel van de rentevermindering tot einde 1996 toegepast kan worden.

Vóór de invoering van de bestreden bepaling is de decreetgever ervan uitgegaan dat het voordeel van de rentevermindering voor mijnwerkersleningen op dezelfde wijze moest toekomen aan de gehele groep van gewezen mijnwerkers die getroffen werden door de sluiting van de Kempense Steenkolenmijnen. Doordat de regelgeving ook termijngebonden was en steeds de einddatum van 31 december 1996 in het vooruitzicht werd gesteld, mochten de betrokken mijnwerkers in redelijkheid aannemen dat die regeling tijdens de betrokken periode niet zou worden gewijzigd.

B.3.8. De decreetgever kan niet, zonder de vereisten van de rechtszekerheid te miskennen, bij ontstentenis van objectieve en redelijke verantwoording, afbreuk doen aan het belang van de rechtsonderhorigen om de rechtsgevolgen van hun handelingen te voorzien.

Noch de vaststelling dat de administratie de financiële gevolgen van het stelsel van de

rentevermindering kennelijk verkeerd heeft ingeschat, noch het feit dat de budgettaire meerkosten van de maatregel ten laste komen van de gewone huisvestingsbegroting van het Vlaamse Gewest en niet, zoals oorspronkelijk was bepaald, ten laste van de enveloppe voor de Kempense Steenkolenmijnen, lijken een afdoende verantwoording voor de bestreden maatregel te zijn.

B.3.9. Weliswaar kan de overheid, indien de grens van haar financiële mogelijkheden voor het toekennen van rentevermindering voor mijnwerkersleningen is bereikt, op een bepaald ogenblik ertoe gedwongen zijn hiervoor een oplossing te zoeken.

De bestreden bepaling heeft echter tot gevolg dat die oplossing uitsluitend ten koste gaat van de gewezen mijnwerkers die tot na 1 januari 1996 hebben gewacht om het voordeel van de rentevermindering te vragen. Niet alleen blijft die categorie van het voordeel van de rentevermindering verstoken, bovendien kan de bestreden bepaling tot gevolg hebben dat ze andere verliezen lijden vanwege reeds gemaakte kosten. De bestreden bepaling lijkt aldus op buitensporige wijze afbreuk te doen aan de rechtmatige verwachtingen die deze categorie van mijnwerkers, op dezelfde wijze als degenen die het bedoelde voordeel wel hebben verkregen en bovendien behouden, kon ontnemen aan de voorheen geldende regeling.

Er lijkt dan ook geen redelijk verband van evenredigheid te bestaan tussen de aangewende middelen en het door de overheid beoogde doel, zodat het middel, na een eerste onderzoek in het kader van de vordering tot schorsing, als ernstig wordt aangezien in de zin van artikel 20, 1°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

Over het risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel

B.4. Op 2 januari 1996 richt de Vlaamse Minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid aan de erkende kredietinstellingen een brief waarin is gesteld dat « de toekenning van rentetoeelagen voor de mijnwerkersleningen (...) binnen de budgettaire limieten dient te gebeuren en dit vanaf 1 januari 1996. U wordt met dit schrijven ervan verwittigd dat deze reeds overschreden zijn ten gevolge van vroegere toekenningen » (dossier verzoekers, stuk 13).

De verzoekers hebben op respectievelijk 9 en 16 januari 1996 een aanvraag tot

rentevermindering ingediend bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

Op 31 januari 1996 wordt hun door de bevoegde overheidsdienst medegedeeld dat « ingevolge een beslissing van de Vlaamse minister van Financiën, Begroting en Gezondheidsbeleid, in verband met de budgettaire limieten voor mijnwerkersleningen(...) alle aanvragen om rentevermindering die per post ingediend werden vanaf 1 januari 1996, voorlopig niet kunnen worden toegezegd. Dit geldt zowel voor hoofdleningen als voor bijkomende leningen » (dossier verzoekers, stukken 16 en 17).

De onmiddellijke toepassing van de bestreden maatregel heeft aldus tot gevolg dat de aanvraag tot rentevermindering van de verzoekers niet is toegezegd.

De onmiddellijke toepassing van de bestreden maatregel brengt de verzoekers een nadeel toe.

B.5. Uit de door de verzoekers voorgelegde gegevens blijkt :

a) verzoeker Wilms wenst een hoofdlening ten bedrage van 3.600.000 frank af te sluiten, terugbetaalbaar op twintig jaar, met een rentevoet van 8,70 pct.;

b) verzoeker Thijs wenst een hoofdlening ten bedrage van 3.500.000 frank af te sluiten, terugbetaalbaar op twintig jaar, met een rentevoet van 7,85 pct.;

c) zonder de onmiddellijke toepassing van de bestreden bepaling zouden die rentevoeten op 2,50 pct. worden teruggebracht.

De verzoekers lijden dus een financieel nadeel dat voor hen als ernstig moet worden aangezien.

B.6. Aan de hand van de door de verzoekers aangehaalde gegevens - en dit wordt niet betwist - blijkt verder dat zij niet alleen een financieel verlies lijden, hetgeen in beginsel geen moeilijk te herstellen nadeel vormt, maar dat zij, zonder het voordeel van de rentevermindering, gedwongen zullen zijn van hun bouwplannen af te zien, hoewel zij voldoen aan alle andere voorwaarden die vereist zijn om te bouwen.

Indien de bestreden maatregel niet zou worden geschorst, riskeert een eventuele vernietiging zonder effectief gevolg te blijven, vermits als één der twee voorwaarden om het voordeel van de rentevermindering te genieten is opgelegd dat de leningsakte wordt afgesloten vóór 1 januari 1997.

Gelet op die vervaldatum en de situatie van de verzoekers, bestaat het risico dat het door hen geleden nadeel niet te herstellen zal zijn.

B.7.1. De Vlaamse Regering voert ter terechtzitting aan dat, zelfs indien de vernietiging wordt uitgesproken na de datum van 1 januari 1997, de verzoekers hoe dan ook nog in aanmerking zouden komen voor een goedkope lening, omdat hun aanvraag is ingediend vóór 31 december 1996.

Die bewering is niet juist : niet de datum van de aanvraag is determinerend, maar wel de datum van het verlijden van de leningsakte, die niet kan worden verleden zolang er geen gunstige beslissing is in verband met de rentevermindering.

B.7.2. De Vlaamse Regering voert eveneens de budgettaire beperkingen aan en de noodzaak om het Vlaamse Parlement te laten beslissen indien het vereist is de kredieten te verhogen.

Het eerste argument volstaat niet om vast te stellen dat ten deze motieven van algemeen belang een weigering van de schorsing zouden verantwoorden. Het tweede voert slechts een eventualiteit aan, waarvan niets aanduidt dat zij werkelijkheid zal worden en dat zij het mogelijk zal maken het nadeel van de verzoekers te beletten of te herstellen.

Om die redenen,

het Hof

schorst artikel 45 van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996, dat artikel *57bis*, vierde lid, van de Huisvestingscode, ingevoegd bij het decreet van het Vlaamse Gewest van 30 november 1988 en vervangen bij het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 april 1990, vervangt.

Aldus uitgesproken in het Nederlands, het Frans en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 30 april 1996.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

L. De Grève